

Едно поне да би изгълнилъ той!
 Доръ и надеждата ми за наслада
 Студени, трѣзви мисли раздержтъ,
 Висока, каменна прѣграда
 Ще спре блаженный блѣнъ на мойта грждъ.
 Нощта покрие ли земята,
 Съсъ страхъ се сгушвамъ на легло:
 И тука нѣма мира въвъ душата,
 Пакъ сънища ужасни подъ чело.
 А богътъ, който е въ сърдце ми,
 Покъртва ме отъ дълбини;
 Но той, на всичкитѣ ми сили сѣме,
 Отвѣнъ не може нищо измѣни,
 И ей защо свѣтътъ за менъ е празенъ,
 Желая смъртъ, животътъ ми омразенъ.

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Но пакъ смъртъта за никого не е съблазнь.

ФАУСТЪ.

Блазѣ, кому смъртъта въ побѣдно сянье
 Вънеца кървавъ слага му сама;
 Когото свари тя слѣдъ нощъ пияна
 Въ прѣгрждкитѣ на нѣкоя мома!
 Защо, кога се висши духъ прѣдъ мене мѣрна,
 Унесенъ не изчезнахъ въ тъмний мракъ!

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Но нѣкаква си течность черна
 Оная нощъ остана въвъ стѣклото пакъ.

ФАУСТЪ.

Шпионството изглежда твоя страсть,

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Не съмъ всезнающъ, ала зная много азъ